

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. J.**, bývajúcej v R., zastúpenej JUDr. M. M., advokátkou v Ž., proti žalovanej **E. Š.**, bývajúcej v R., zastúpenej JUDr. E. K., advokátkou v B., o **náhradu škody s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 5 C 401/1997, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 9. decembra 2010 sp. zn. 10 Co 303/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej trovy dovolacieho konania, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia v sume 34,79 € na účet JUDr. E. K. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Ružomberok rozsudkom (v poradí tretím) z 8. júla 2010 č.k. 5 C 401/1997-481 uložil žalovanej (v rozsudku označenej ako žalovaná 2/) povinnosť zaplatiť žalobkyňi 396,67 € (11 950,-- Sk) do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie voči žalovanému 1/ zastavil (žalovaný 1/ zomrel a dedičské konanie bolo pre nemajetnosť zastavené). Vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia v R. z 10. novembra 1995 č. Ú., ktoré nadobudlo právoplatnosť 11. decembra 1995, bolo žalovaným 1/ a 2/ ako vlastníkom stavby nariadené odstrániť stavbu – hospodársku budovu – umiestnenú na pozemku parc. č. X., k.ú. R. do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia. Bolo totiž nepochybne preukázané, že predmetná stavba bola postavená bez stavebného povolenia. Pretože žalovaní túto povinnosť vyplývajúcu im z rozhodnutia nesplnili, Okresný súd v Liptovskom Mikuláši uznesením zo

16. apríla 1997 č.k. E 1569/96-5 povolil vykonanie odstránenia stavby niekým iným a to na trovy povinných. Oprávnený – Okresný úrad v R., odbor životného prostredia – udelil súhlas žalobkyni na odstránenie hospodárskej budovy postavenej na jej pozemku. P. vyfakturovalo žalobkyni sumu 12 100,-- Sk. Túto sumu žalobkyňa P. uhradila. Pôvodný žalovaný 1/ bol rozhodnutím Obvodného úradu R. zo 14. júna 1995 č. P. uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ a priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., ktorých sa dopustil tým, že 7. apríla 1995 odpálil časť plota žalobkyne a vyrezal jej 3 stromy. Týmto rozhodnutím bolo pôvodnému žalovanému 1/ R. Š. uložené uviesť plot do pôvodného stavu. Žalovaní sa po právoplatnosti správneho aktu pokúsili dať plot do pôvodného stavu, tento plot však nezodpovedal kvalite pôvodného plota, bol len provizórne privarený, nestabilný, kýval sa. Z tohto dôvodu si dala žalobkyňa postaviť nový plot, za ktorý účtovala náklady v sume 8 090,-- Sk a náklady za odstránenie budovy v sume 4 010,-- Sk. Súd posúdil nárok žalobkyne na zapltenie uvedenej čiastky ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý vznikol na strane žalovaných, keď podľa § 454 Občianskeho zákonníka sa bezdôvodne obohatil ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám. V prejednávanej veci rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia v R. bolo uložené žalovaným odstrániť hospodársku budovu. Títo si však svoju povinnosť nespĺnili. Oprávnený teda pristúpil k výkonu rozhodnutia a dal súhlas žalobkyni, aby hospodársku budovu na náklady povinných odstránila. Tieto náklady jej zo strany žalovaných neboli uhradené. Pokiaľ išlo o zvyšok nároku žalobkyne (náhrada za postavenie nového plota), taktiež v tomto prípade išlo o bezdôvodné obohatenie (§ 454 Občianskeho zákonníka). Súd mal teda za preukázané, že návrh žalobkyne je opodstatnený a nie je premlčaný. Žalobkyňa je v konaní aktívne legitimovaná a žalovaná (pôvodná žalovaná 2/) ako manželka pôvodného žalovaného 1/ R. Š., ktorý v priebehu konania zomrel a stratil spôsobilosť byť účastníkom konania, je pasívne legitimovaná v tomto spore. Zároveň súd rozhodol, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 151 ods. 3 O.s.p.).

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovanej rozsudkom z 9. decembra 2010 sp. zn. 10 Co 303/2010 rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým bola pôvodnej žalovanej 2/ uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 133,11 € do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia, potvrdil. V časti výroku, ktorým bola pôvodnej žalovanej 2/ uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 263,56 € zmenil tak, že návrh žalobkyne zamietol. Vyslovil, že rozhodnutie sa nedotýka výroku rozsudku, ktorým bolo konanie voči pôvodnému žalovanému 1/ zastavené. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pokiaľ ide o nárok

žalobkyne v časti o zaplatenie 133,11 € za zbúranie hospodárskej budovy, túto čiastku okresný súd ako bezdôvodné obohatenie posúdil správne. Bezdôvodné obohatenie vzniklo žalovaným tým, že žalobkyňa plnila za nich to, čo podľa práva mali plniť sami. Pokiaľ ide o zaplatenie zvyšnej časti odvolací súd uviedol, že odvolanie žalovanej bolo v tejto časti opodstatnené. Rozhodnutím Obvodného úradu R. zo 14. júna 1995 č. P. bol pôvodný žalovaný 1/ R. Š. uznaný vinným z priestupku. Teda len jemu bolo uložené pokarhanie, povinnosť nahradiť žalobkyňu škodu za vyrúbané 3 stromy v sume 450,-- Sk a povinnosť dať plot do pôvodného stavu. Za nesplnenie tejto povinnosti pôvodným žalovaným 1/ nemožno postihnúť v zmysle § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka žalovanú E. Š., pretože nejde o právny úkon, z ktorého sú žalovaní zaviazaní spoločne a nerozdielne. Preto vo zvyšnej časti – v časti nároku žalobkyne na zaplatenie 263,56 € za vybudovanie nového plotu (poznámka dovolacieho súdu : 396,67 € – 133,11 €, t.j. 263,56 €) krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil a v tejto časti návrh žalobkyne ako nedôvodný zamietol. Odvolací súd poukázal na to, že dedičské konanie po zomrelom pôvodnom žalovanom 1/ bolo zastavené pre nemajetnosť, preto nemohol súd rozhodnúť v zmysle zásady, že dedič zodpovedá za dlhy poručiteľa do výšky nadobudnutého dedičstva. O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodol, keďže má byť o nich rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu v jeho zmeňujúcej časti podala žalobkyňa dovolanie. Žiadala zmeniť rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti tak, že žalobkyňu súd prizná voči žalovanej nárok na zaplatenie 263,56 €, prípadne zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 238 ods. 1 O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Uviedla, že so závermi odvolacieho súdu sa nestotožňuje a konečné právne posúdenie celej veci je chybné. Mala za to, že ide o solidárny záväzok. Ak žalovaná pripustila, aby pôvodný žalovaný 1/ zasiahol do vlastníckeho práva žalobkyne, možno konštatovať, že s jeho konaním súhlasila a teda na tomto konaní sa nepriamo podieľala. Uvedené sa dialo z pozemku žalovaných a s nástrojom patriacim žalovaným, preto ide o právny úkon týkajúci sa spoločných vecí. Ak teda došlo k odpíleniu plotu spoločným konaním, hoci za nepriamej a pasívnej účasti žalovanej, z tohto protiprávneho konania i jej vznikla povinnosť dať plot do pôvodného stavu a to nie na základe rozhodnutia, ale titulom spoločného konania. V prípade, že by sa dovolací súd nestotožnil s týmto názorom, poukázala žalobkyňa aj na to, že ak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane pôvodného žalovaného 1/ muselo dôjsť i k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej (pôvodnej

žalovanej 2/), pretože v čase, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo, boli žalovaní manželmi. Preto podľa názoru žalobkyne je žalovaná v konaní (v časti o zaplatenie 263,56 €) pasívne legitimovaná.

Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť s poukazom na § 238 ods. 5 O.s.p. a zároveň vyčíslila trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Prípustnosť dovolania žalobkyne v danej veci vylučuje ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. Návrh bol podaný na Okresný súd Ružomberok 9. októbra 1997. Minimálna mzda podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 90/1996 Z.z. o minimálnej mzde účinného ku dňu podania návrhu bola 2 700 Sk, a jej trojnásobok predstavuje 268,87 €. Suma 263,56 €, ktorá ostala predmetom dovolacieho konania (t.j. zmeňujúca časť rozsudku), neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy v deň podania návrhu na prvostupňovom súde a preto dovolanie žalobkyne je v zmysle § 238 ods. 5 O.s.p. neprípustné.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale komplexne sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých inak dovolanie nie je prípustné. Vady v zmysle § 237 namietané neboli a tieto nevyšli najavo ani v dovolacom konaní.

Pokiaľ ide o namietané nesprávne právne posúdenie veci, je potrebné uviesť, že ak by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, toto môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie je dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), a dovolateľkou vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania. Rovnako ako dôvod, že rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ani dôvod, že konanie by bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Aj tento dovolací dôvod možno úspešne uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v preskúmvanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaná náhradu trov dovolacieho konania uplatnila a ich výšku vyčíslila. Dovolací súd preto žalovanej priznal náhradu trov dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby advokátky – vyjadrenie k dovolaniu z 23. marca 2011. Odmena advokátky je spolu vo výške 34,79 € podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (vychádzajúc z hodnoty 263,56 €; t.j. 21,58 €, režijný paušál 7,41 € podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, 20 % DPH t.j. 5,80 € podľa § 18 ods. 3 vyhlášky).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. apríla 2012

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová